

Csata előtt, csata után

Petőfi Sándor emlékére

Ott, a hídon állva, a távolból
jelentett még valamit a róna?
Hisz elveszett rég a fűzfasíp,
elhalkult az altató nóta,

elszálltak a korai álmok:
„Tavasz, költészet, szerelem!”
Patás lovak dübörögtek feléd.
Nem imádkoztál. Néztél csendesen.

A hídon állva a csata vonzott,
civil ruhád nem rejtett fegyvert,
kezedből a lant kihullni készült.
Osztrák és orosz ellened nyergelt.

A múlt dicsőségét élted át,
nemzetünk fényes ragyogását,
csak akkor hulltak a könnyeid,
ha rabságunk koszorúját

érezted hazánk homlokán,
s a reményvesztett belenyugvást,
a gazemberek lelkes menetét,
a gyávák sunyító hallgatását.

Eszméléseid első perceitől
a szabadság volt számodra Isten,
a szolgasors sírba döngölését
– tudtad – nem adják sehol ingyen,

kard kell a kézbe, szívbe akarat,
a bátorság erő, a gyávaság lakat.
Tudtad – neved, arcod mögé
a jövő emel majd csillagból falat.

Bíztál az utókor szilárd hitében:
újraszületnek a nem csüggedők,
fegyverropogás közt a szabadságot
és a békét ölelő hű szeretők.

Még talpon állunk, még hisszük,
hogy nem elátkozott országunk.
Soha nem talált sírodnál állva
a szabad jövőnkért imádkozunk.